

medlemmar; den existerar just därigenom, att den icke existerar för nio tiondedelar. I förebrån oss alltså, att vi vilja avskaffa en egendom, som har till nödvändig förutsättning att det stora flertalet i samhället skall vara egendomslost.

I förebrån oss med andra ord, att vi vilja avskaffa *Er* egendom. Ja, det är just vad vi vilja.

Från det ögonblick, då arbetet icke längre kan förvandlas i kapital, pänningar, grundränta, kort sagt, i en monopoliseringsbar samhällelig makt, alltså från det ögonblick, då den personliga egendomen icke längre kan övergå till borgerlig, från detta ögonblick förklaren I, att personligheten är upphävd.

I tillstånd alltså, att I med person endast menen storborgaren, den borgerliga egendomsbesittaren. Och *denna* personlighet skall förvisso upphävas.

Kommunismen fråntager ingen makten att tillägna sig samhällelige produkter, den borttager blott makten att genom detta tillägnande utplundra främmande arbete.

Man har invänt, att med privategendomens upphävande skulle all lit och dritighet upphöra, och en allmän lättja inträda.

Vore detta riktigt, så skulle det borgerliga samhället för länge sedan hava gått under i lättja, ty de som där arbeta förvärva icke, och de som där förvärva, arbeta icke. Hela farhågan grundar sig på den självklarheten, att det icke skall finnas lönarbete längre, när det icke finnes kapital.

Alla inkast som riktats mot det kommunistiska tillägnelse- och produktionssättet av materiella produkter, hava även utsträcks till förvärvandet och producerandet av andliga produkter. Liksom klassegendomens upphörande för storborgaren är det samma som upphörandet av produktionen själv, så är för honom klassbildningens upphörande identiskt med all bildnings upphörande.

Den bildning, vars förlust han beklagar, är för den stora massan en utbildning till maskiner.

Men striden icke med oss på det sättet, att I med Edra borgerliga föreställningar om frihet, bildning, rätt o. s. v. bedömen upphävandet av den borgerliga egen-